

Bruck András

ELÁRULT SZAVAK

SCOLAR

1.

A kerekek az előbb még forogtak – villant át Félix agyán.

Pipacsokkal teleszórt mezőt látott maga körül, és azt próbálta felbecsülni, mennyi ideje feküdhet a felborult autó mellett. Sokáig töprengett, de cserbenhagyta az időérzéke. Öt perc, húsz vagy talán még több is eltelhetett azóta, hogy kocsija lesodródott az országútról, átrepült egy vízelvezető árok fölött, leszánkázott a domboldalon, és az oldalára fordulva megállt. Hasogató fájdalmat érzett a vállában és a nyakában, de remélte, hogy legfeljebb néhány töréssel megúsza. Meg kéne bizonyosodnia róla, hogy nem bénult meg deréktól lefelé. Ez volt a legnagyobb félelme: tolókoksiban ülve, elsorvadt altesttel leélni az életét, kiszolgáltatva valaki, alighanem egy nő megalázó szánalmának.

Az autó felé pislantott. A szélvédő kitört, ezért feltételezte, hogy azon át repült ki, amitől még jobban megijedt. Aggodalmát tovább fokozta, hogy furcsán kicsavarodva hevert, ami szerinte gerinctörésre utalt. Így viszont jól látta saját tornacipős lábát. Arra gondolt,

hogya ha eltört a gerince, biztosan nem tudja a lábfejét mozgatni. Próbaképp ezzel kéne kezdenie... Egyelőre azonban várt – notórius halogató volt; hetekkel a határidő lejárta után fizette be a csekkjeit, fontos telefonhívásokra napokig nem tudta magát rászánni. De most ennyi ideje nem volt, ezért óvatosan megmozdította előbb az egyik, aztán a másik lábfejét. Mindkettő mozgott, amitől valamelyest megnyugodott – a legnagyobb bajt valószínűleg elkerülte.

Szédült, a szájában érezte az arcán csordogáló vér ízét. Az országút felől hallotta az elsuhanó autók zaját. Apró nyögéssel oldalra fordította a fejét, hogy megnézzze, milyen messzire került az úttól. Egy kicsit homályosan látott mindent: a fákat, a villanyoszlopokat, néhány piros tetős házat... Mintha csak Pissarro egyik tájképe lenne – ez jutott eszébe. Az ég színe is milyen furcsa: akár a friss vajé... Úgy érezte, magában hangosan nevet. Hogy megróttta egy kritikusa Pissarrót, amiért éppen ilyen vajszínű eget festett! Elmebajosnak nevezte, egy kortárs festő pedig Franciaország szégyenének. De most már legalább biztos, hogy nem gerinctörése van, hanem agyrázkódása. Az mégiscsak kevésbé veszélyes. Fel kéne állnia, sürgette magát, akkor talán a látása is rendbe jönne. Éppen ehhez készülődött, amikor hallotta, hogy valaki szól hozzá.

– Fel tud állni?

– Mindjárt kiderül – felelte Félix mintegy magának. Egy férfi elmosódott arcát látta, amint föléje hajol. Nehézkesen felült, és az idegenre meredt.

– Szemmel tartottam magát – folytatta a férfi –, onnan a kocsi mögül. Rögtön láttam, hogy nem halt

meg, inkább csak álmodozik. Van gyakorlatom az ilyesmiben.

– Régóta figyel? – kérdezte Félix kábán, még mindig a földön ülve.

A férfi az országút felé nézett, majd vissza a kocsira, mint aki felbecsüli a távolságot.

– Legalább húsz métert repült... ahhoz képest egész jól megúsza. Az autója viszont alaposan összetört. Van biztosítása? Mert ha nincs, akkor inge-gatyája rámegy erre. Bár, ahogy elnézem magát... Lefogadom, hogy nincs egy fillérje sem.

– Talán ebben is van gyakorlata? – kérdezte Félix. Irritálta az idegen fölényes magabiztossága, a nagydarab, föléje tornyosuló test pedig rossz érzéssel töltötte el. Hogy véget vessen kiszolgáltatottságának, összeszedte minden erejét, és feltápáskodott. Könnyebben ment, mint gondolta. De a nyaka és a válla tényleg fáj, nem csak képzelte.

– Na, ugye, hogy csak álmodozott – jegyezte meg a fickó.

Félix, mint akinek hirtelen eszébe jut valami, tekergetni kezdte a fejét. Nem akarta megmondani a másíknak, mit keres, de az magától is kitalálta.

– A *bölg*y már nincs itt – közölte, gúnyosan megnyomva a *bölg*y szót. – Ő is megúsza.

– Hála isten! – sóhajtott megkönnyebbülten Félix.

– Pizok szerencsájük volt – hallotta ismét a férfi hangját –, nekem elhiheti. Több hullát láttam, mint egynémely kórboncnok.

Félix egyszerre érzett csalódást és kétségbeesést. Tudta, hogy gyötrelmes napok következnek, tele bi-

zonytalansággal. Edit itt hagyta. Egyszerűen lelépett. Megpróbált mentséget találni neki. Megijedt... sokkos állapotba kerülhetett, és az ösztön dolgozott benne... mentette az életét. Végtére is az autó kigyulladhatott, felrobbanhatott volna. Hát persze, ezért futott el... Már-már sikerült megnyugtattania magát, de az alak újabb megjegyzése mindent elrontott.

– Hallja, magát aztán szépen cserbenhagyták.

Félix a férfi arcát fürkészte. Egyáltalán nem találta bizalomgerjesztőnek. Ki ez az ember? Nemcsak azt tudja, hogy nem egyedül utazott a kocsiban, de azt is, mi jár a fejében.

– Hogyan jött rá? – kérdezte.

– Igazán nem volt nehéz – felelte a fickó, s láthatóan élvezte, hogy kontroll alatt tarthatja a helyzetet és Félixet. – Találtam pár dolgot szétszórva a kocsi mellett: rúzs, szempilláspirált, egy hajkefét... hosszú szálú vaddisznósörtéből készült, olajfa nyéllal. Szép darab... Hát innen. Gondolom, nem a magáé a rúzs. – A saját viccére hangosan, nyersen felnevetett.

Félix némi elégtételt érzett, ez a nagyokos legalább a rúzsban tévedett: Edit nem használt rúzs, így az csak szájfény lehetett. Gyanakodva méregette az ellenszenves idegent. Kezdett az agyára menni, de kocsi nélkül, még mindig szédelegve hova menjen? A férfi pedig úgy folytatta, mintha mindent látott volna.

– Az történhetett, hogy amikor a *bölgy* magához tért – ismét megnyomta a *bölgy* szót, ekképp jelezvén, hogy megvan róla a véleménye –, kapkodva összeszedett néhány dolgot, ami a keze ügyébe került, aztán kirohant az úthoz, és addig integetett, amíg valaki fel nem vet-

te. Ideális útitárs... amilyen hisztérikus állapotban lehetett. De majd csak akkor jön ki rajta igazán, ha hazaér. Ez így szokott lenni ilyenkor.

– Úgy beszél, mint egy rendőr – morogta Félix.

– Lehet, hogy az is vagyok. Vagy voltam...

– A hölgy magához tért? – kérdezte Félix. – Honnan tudja, hogy elájult?

– Nincs kizárva, hogy néhány percre elveszítette az eszméletét. Vért viszont nem találtam a szélvédő üvegen. Úgyhogy nagy baja nem eshetett. Ha akarja, elviszem, én is Budapestre megyek.

Félix a felborult autót nézte. A fűben hosszú, sötét csík jelezte, ahol végigszánkóztak a domboldalon.

– Miattunk állt meg? – kérdezte.

– Igen. Ez egy veszélyes szakasz, nem maga az első, aki itt kicsúszott. Nagyon elszúrták azt a kanyart. És persze az sem árt, ha valaki tud vezetni... Na, jön vagy marad?

A férfi már indult is vissza. Félixnek semmi kedve nem volt kiállni az útra, és várni, hogy valaki megszánja. Egy nőnek ez egyszerűbb, hát még Edit külsejével. Ha a férfival tart, fél óra alatt otthon lehet, és most semmi mást nem akart. A kocsijára pillantott. Választhat. Vagy itt őrzi egész éjszaka, vagy megy ő is. Úgy döntött, elfogadja az ajánlatot. Ha majd hazaér, küld valakit a kocsióért, addig csak nem szedik szét. Úgyis kezd sötétedni, hamarosan nem is fog látszódni fentről.

– Magával megyek – kiabálta, aztán az autóhoz vándorolt, kivette a slusszkulcsot, és sietett a férfi után, aki már javában fölfelé tartott a domboldalon. Amire

Félix felért, a férfi már a kocsijában ült. Beszölt neki: – Nem bánja, ha hátra ülök? Tudja, a nyakam és a vállam... talán kényelmesebb hátul.

– Felőlem azt csinál, amit akar – felelte a másik, és már indított is.

Félix taxiban sem ült soha a sofőr mellé, nehogy annak kedve támadjon beszélgetésbe elegyedni. E mellé az alak mellé viszont egyenesen viszolygott volna beülni. Érezte, hogy hazudik, csak azt nem tudta, mi a célja vele, ezért úgy kezelte, mint egy fertőző beteget, akitől jobb minél távolabb lenni. Negyven kilométer, aztán nem látja többet.

Amennyire fájós nyaka engedte, kényelmesen elterpeszkedett, és hamarosan átadta magát egyfajta zaklatott merengésnek... Remélte, hogy Edit nem törte nagyon össze magát. Valószínűleg nem, ha a saját lábán el tudott menni... Néhány kék-zöld folt azért biztos van rajta, majd egész héten azt hallgathatja... Vajon nem látta, hogy ő ott fekszik ájultan a fűben? Vagy látta, csak nem érdekelte? Félix a férfit pillantott. Merően nézte az utat, csak egyszer találkozott a tekintetük a visszapillantó tükörben... Ami azt illeti, nem az éles kanyar miatt csúsztak le az útról, hanem azért, mert összevesztek, és Edit a kormány felé kapott. Ott rögtön, az országút közepén ki akart szállni, ő meg nem volt hajlandó megállni. A benzinkútnál, tankolás közben kezdődött a vitájuk, aztán a kocsi kilométereken át folytatódott. Félix arra gondolt, micsoda ostobaság volt belekezdeniük, de hát az életben csak a halál tudható előre. Természetesen egy semmiségen vesztek össze, és mi lett belőle! Edit egykori gimnáziumi osz-

tálytársát, Mártát látogatták meg. A két nő máig tartotta a kapcsolatot, és Edit már régóta készült hozzá. Máskor egyedül ment, de most őt is hívta. Bárcsak ne ment volna vele, de olyan régen töltöttek együtt két teljes napot... Márta elmesélte, hogy udvarol neki valaki, csak nem az esete, mert túlságosan nagydarab. Tudja, hogy sok nő éppen az ilyen mackós férfiakat szereti, ő viszont a törékenyekhez, esendőkhöz vonzódik. Példaként pedig felsorolt néhány filmszínészt. Mire Edit tréfásan megjegyezte, hogy az ilyen mackós alkatúaknak fát lehet vágni a hátukon, és a frizsiderük is mindig tele van... Félix nyelt egyet: ez egyik sem ő volt, és tudta, hogy a nők bármit mondanak is, saját tapasztalatból beszélnek. Amíg Mártánál voltak, erről nem esett több szó, de vesztükre Félix éppen egy ilyen nagydarab alakot pillantott meg a benzinkútnál...

Az idegen a volán mögött rágyújtott. Félixet is megkínálta, de ő nem dohányzott.

– Nem cigarettázik, a barátnője is otthagya – szólalt meg, és leengedte az ablakot, hogy kimenjen a füst. – Van egyáltalán valami öröme? Legalább olykor leiszsa magát?

– Olykor – felelte Félix, és az ülés legszélére húzódott, hogy ne lássa a férfi szemét, amely most radar-ként követte őt a visszapillantó tükörben. Már tudta, mi zavarja benne a legjobban: a sunyi tekintete. A spicliknek van ilyen szemük. Honnan tudta például, hogy Budapestre megy? És az a leltár az Edit táskájából kiszóródott tárgyáról meg a hajkefe pontos leírása? Viszont a megjegyzését a cserbenhagyásról telitalálatnak

érezte, Edit tettét kezdte ő is annak tekinteni. Évekkel ezelőtt egy csúnyácska lány a pesti bölcsészkar büféjében hosszasan magyarázta neki, hogy semmi nem rombolja annyira a személyiséget, mint az árulás. Ezzel próbálta őt jobb belátásra bírni, egész pontosan szerelmi viszony létesítésére, talán, mert ígéretnek vehette ártatlan beszélgetéseiket. Igen, gondolta Félix, a cserbenhagyás épp olyan bűn, mint az árulás. Miközben haladtak Budapest felé, a lelkébe egyre mélyebben rágta bele magát, hogy Edit elárulta őt.

A telefonja a nadrágzsebében lapult. Megnézte, nincs-e üzenete tőle, de nem volt. Úgy vélte, Edit már félúton lehet, vagy ha ő sokáig feküdt a fűben – álmodozva, ahogy a férfi mondta –, mostanra haza is érhetett. A férfi láthatta, hogy a zsebében kotorászik, mert megszólalt.

– Tessék, ez a magáé – nyújtott hátra egy telefonneszt. – Az autó mellett találtam.

Félix megismerte, Edité volt. Elvette, és zsebre tette.

– Mást nem talált? – kérdezte, inkább érdeklődve, mint gyanakodva.

– Semmit – felelte a férfi. – Csak nem pénzre gondolt?

– Ugyan, az eszembe se jutott – mondta Félix.

– Remélem is... a becsületesre kényes vagyok.

– Maga mondta, hogy talált ezt-azt.

– A hölgy szépszéti dolgait ott hagytam a kocsiban – közölte, elhallgatva, hogy Edit személyi igazolványa és lakcímkártyája viszont ott lapul a zakója zsebében. Amikor úgy döntött, megtartja őket, csupán valami homályos ösztönnek engedett. De mivel egész életét ezek a homályos ösztönök irányították, elsüllyesztet-

te az iratokat. Ugyanezek a sötét ösztönök okozták szépen felfelé ívelő rendőrnyomozói karrierje végét is. Egy drogkereskedő lakásán, razzia közben a társa észrevette, hogy egy köteg pénz nem a bizonyítékok között, hanem a zsebében végzi.

De nemcsak Edit igazolványait tartotta meg, hanem egy fényképet is, amelyet a kocsis kesztyűtartójában talált egy könyv lapjai között, és őket, kettőjüket ábrázolta. A kép a kölni dóm előtt készült: Edit hátulról átöleli Félix nyakát, olyan mosollyal, mint egy filmszillag. A férfi biztosra vette, hogy a balesetkor ez a nő ült az autóban Félix mellett. De most a sorsára hagyta, amitől perverz elégtételt érzett. Hogyan lehet ennek a szerencsétlennek ilyen gyönyörű nője? Amikor eltette a fényképet, még csak az munkált benne, hogy az ilyen típusú nőkkel neki sosem volt szerencséje. Egyszerűen levegőnek nézték, a nőkről szerzett összes tapasztalata ócska férfitrúkké silányult velük szemben... Máig élénken emlékezett arra a két szép szlovák színésznőre, akiket Budapesten kirabol-
tak. Ő vette fel az adataikat, amikor a szlovák nagykövetség egyik, magyarul jól beszélő munkatársával megjelentek a kerületi rendőrőrsön. Bármit kérdezett tőlük, egy kurta *ánó*-val vagy *ne*-vel feleltek, ő meg a legszívesebben az asztalba verte volna a fejüket; a szemükben csak egy bunkó nyomozó volt. Edit külseje erre a két gőgös színésznőre emlékeztette, és már az is örömmel töltötte el, hogy ennyi mindent tud róla.

Félix legközelebb a metró Örs vezér téri végállomásánál szólalt meg. Minél előbb meg akart szabadulni ettől az alaktól, így most jelezte, hogy kiszállna. De a férfi ragaszkodott hozzá, hogy hazavigye.

– Tudja maga, hogy néz ki? Csupa kosz, az inge véres és el van szakadva. Így nem szállhat metróra. Hol lakik? A kapu előtt teszem ki.

Félix nem látta értelmét, hogy leálljon vitatkozni. Vagy talán ugorjon ki a robogó autóból?

– Király utca...

– Az hosszú. A körúton innen vagy túl?

– Túl. Majd szólok, ahol jó lesz.

A férfinak még az udvariassága is agresszív volt, ami óvatossá tette Félixet, és valamilyen előre nem elhatározott megfontolásból nem mondott neki házsámot. De annak nem is volt szüksége rá. Csak azt akarta tudni, Félixnek ugyanaz-e a címe, mint Editnek, akinek a lakcímkártyáján egy Szent István körúti lakás volt feltüntetve.